

Joona Kivirinta:

Irti

En tule sisään avaimellani vaan soitan ovikelloa. Katri on odottanut. Hänen kasvoissaan on aina ollut jokin piirre joka on ärsyttänyt minua ja huomaan sen vasta nyt. ”Mulla on kesken vielä makuuhuoneessa”, hän sanoo. Ei osaa katsoa minua pitkään. ”Sun tavarat on kaikki noissa.”

Ihmeellisesti Katri tietää mitkä laatikot kuuluvat minulle vaikka ne ovat kaikki sekaisin olohuoneen nurkassa. Hän nostaa omansa erilleen ja katoaa keittiöön. Hän kääri astioita paperiin. Missään ei ole enää mitään. Kaupunki on jäässä ja maaliskuun aurinko tulee valtavana ikkunasta.

Vien laatikot autoon, siihen menee kaksi reissua. ”Otatko nämä lasit?” Katri kysyy. Vastaan ettei minulla ole mitään mikä sopisi niiden kanssa. Jään seisomaan keskelle olohuonetta ja ihmettelen miten me lopulta saimme kaiken tämän tilan käytettyä. Seinästä erottuvat vanhat taulunpaikat, ne näkyvät vaaleampina.

”Ootko menossa keskustaan?” Katri kysyy. Nyökkään ja sanon että voin heittää hänet samalla. Me olemme käytännöllisiä ja luulemme että pienet kylmät järkiasiat vetävät huomion toisaalle, pois niistä asioista jotka yritämme jättää. Yhtä vaivattomasti kuin olemme hoitaneet kodinkoneiden jaon me olemme sopineet yhteisten ystävien tapaamisesta ja kumpikin on saanut omat iltansa kantakapakkaan. Me teimme niin jo edellisen eron yhteydessä, viisastuneina, sillä samoihin juhliin osuminen oli tuonut meidät aina takaisin yhteen.

Edellinen ero ei kestänyt, ei kaikesta käytännöllisyydestään huolimatta. Nyt olemme pidemmällä. Viimeksi puolen vuoden työ tehtiin tyhjäksi konsertti-illan jälkeen, ehkä hänellä oli heikko päivä, en tiedä. Minä istuin yleisössä ja katsoin kuinka kauniisti hän soitti. Olin matkalla autolle kun hän juoksi perääni, jätti sellonsakin konserttitalolle ja sanoi että minun pitäisi viedä hänet kotiin. Me valvoimme koko yön ja jatkoimme aamulla siitä mihin olimme kuusi kuukautta sitten jääneet. Nyt meillä ei ole enää kotia eikä yötä jota valvoa.

Kuuntelen kun Katri kokoaa viimeisiä tavaroita makuuhuoneessa. Olohuoneen laatikot on teipattu hiljaisiksi, ne eivät hiisku siitä elämästä joka niihin pakattiin. Niiden seurana on vielä piano, jonka Katri on saanut isältään. Siinä on kolme kosketinta jotka soivat muita vaimeammin.

”Soita vaan jos haluat”, sanoo Katri, on arvannut mitä ajattelen vaikka meillä on seinä välissä. Minä istun pianon ääreen ja soitan Chopinin preludeja, auringonvalo pehmentää niitä.

Makuuhuoneessa Katri ehkä pysähtyy, voi olla että hän keskeyttää pakkaamisen ja jää kuuntelemaan. Hän istuu lattialle ja nojaa selkäänsä seinään jonka toisella puolella minä soitan kuin haamuna entisestä. Hän alkaa itkeä. Toivon että hän tulisi selkäni taakse, laskisi kätensä harteilleni. Minä lopettaisin soittamisen ja kääntyisin ympäri tuolillani, painaisin kasvot hänen vatsaansa vasten. Sulkisin silmäni, hengittäisimme hetken samaa tahtia. Hän istuisi syliini, nousisin ylös, hän kiertäisi jalkansa minun selkääni, kätensä niskani taakse. Me emme puhuisi. Laskisin hänet lattialle, me suutelisimme. Hänen kätensä kulkisivat kylkiluitani pitkin, hän riisuisi paitani ja se jäisi tietysti kauluksestaan kiinni kunnes repisin sen irti ja pudottaisin lattialle ja hänen sormensa olisivat hiuksissani.

Hänen sormensa olisivat hiuksissani kun suutelin hänen vatsaansa, avaisin hänen housujensa napit. Hänen ihonsa tuoksuu joltain vaniljan sävyiltä ja siltä millaista on etelässä kun ilma tuntuu pehmeältä ja suolaiselta. On asioita jotka eivät muutu. Hän menee kananlihalle kun piirrän viivan hänen ihoonsa, jalkaa myöten alas nilkkoihin saakka ja häntä naurattaa, hän potkii farkkunsu pois, irti hänestä. Hän työntäisi minut selälleni, parketti on viileä, ja hän suutelisi rintaani, vatsaani, olen varma että rakastan häntä yhä. Hän on kauniimpi kuin koskaan minä ajattelin sitten, ja pian me olisimme alasti, vain hänen alushousunsa eikä enää niitäkään kun olisin kaatanut hänet alleni ja riisunut ne, ja hän puristaisi minua kyljestä niin että minuun sattuu. Vasta silloin me katsoisimme toisiamme silmiin, vasta kun olen hänen sisässään. Emme katuisi mitään.

Minä nostan sormeni koskettimilta, kaiku häviää ilmaan. Olen lopettanut tarkoituksella väärään säveleen, se on yksi hiljaisemmista koskettimista. Katri tulee makuuhuoneesta. Ei hän ole itkenyt.